

Στήν υπόθεση 227/81,

ή όποία έχει ως αντικείμενο αίτηση που υπέβαλε στό Δικαστήριο, κατ' έφαρ-
μογή του άρθρου 177 της συνθήκης ΕΟΚ, τό Cour de cassation της Γαλλίας,
τμήμα εργατικών διαφορών και μέ την όποία ζητείται στό πλαίσιο της διαφοράς
που έκκρεμεί ενώπιον του έν λόγω δικαστηρίου μεταξύ

FRANCIS AUBIN

καί

1. UNION NATIONALE INTERPROFESSIONNELLE POUR L'EMPLOI DANS L'INDUSTRIE ET LE COMMERCE (UNEDIC)
2. ASSOCIATION POUR L'EMPLOI DANS LES INDUSTRIES ET LE COMMERCE DES YVELINES (ASSEDIC)

ή έκδοση προδικαστικής απόφάσεως ως προς την έρμηνεία του κανονισμού 1408/71 του Συμβουλίου περί έφαρμογής των συστημάτων κοινωνικής ασφάλι-
σεως στους μισθωτούς και τίς οικογένειές τους που διακινούνται έντός της Κοι-
νότητος και κυρίως των διατάξεων περί άνεργίας,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (δεύτερο τμήμα)

συγκείμενο από τούς Ο. Due, πρόεδρο τμήματος, Α. Χλωρό και F. Grévisse, δικασ-
τές,

γενικός εισαγγελεύς: Sir Gordon Slynn
γραμματεύς: J. A. Pompe, βοηθός γραμματεύς

έκδίδει την ακόλουθη

ΑΠΟΦΑΣΗ

Περιστατικά

Τά πραγματικά περιστατικά τής υποθέσεως, ή εξέλιξη τής διαδικασίας και οι παρατηρήσεις πού οι διάδικοι κατέθεσαν, δυνάμει του άρθρου 20 του Όργανισμού του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, έχουν συνοπτικώς ως εξής:

I — Περιστατικά και διαδικασία

Ό Aubin, γάλλος υπήκοος, ειργάζετο στό Παρίσι σέ μία δελγική επιχείρηση, όταν τόν Σεπτέμβριο του 1970, ό εργοδότης του του προέτεινε μία θέση στίς Βρυξέλλες. Ό Aubin απέφασε τότε νά εγκατασταθεί μέ τήν οικογένειά του στό Βέλγιο.

Τόν Δεκέμβριο 1972, ό Aubin άλλαξε εργοδότη και επανήλθε νά εργασθεί στήν Γαλλία, στήν περιοχή των Παρισίων, διατηρώντας, πάντως, προσωρινά τήν κατοικία του στό Βέλγιο.

Όλοθυείς γιά οικονομικούς λόγους τήν 25η Φεβρουαρίου 1975, ό Aubin, ό όποιος κατέβαλλε κανονικά τίς εισφορές του στίς κοινωνικές ασφαλίσεις στήν Γαλλία, ζήτησε νά πληροφορηθεί τήν διαδικασία πού πρέπει νά ακολουθήσει, προκειμένου νά διεκδικήσει τά δικαιώματά του.

Μέ τήν από 12ης Μαρτίου 1975 επιστολή, ό Έπιθεωρητής Έργασίας των Yvelines υπέδειξε στόν Aubin ότι έπρεπε νά έγγραφει ως άνεργος στόν τόπο κατοικίας του, στό Βέλγιο, και ότι οι παροχές άνεργίας θά του καταβάλλονται από τίς δελγικές υπηρεσίες σύμφωνα μέ τούς τρόπους πού καθορίζουν

οι κανονισμοί 1408/71 και 574/72 του Συμβουλίου.

Όλοθυώντας τίς συμβουλές αυτές, ό Aubin έτέθη στήν διάθεση των υπηρεσιών απασχολήσεως στό Βέλγιο και ζήτησε από τήν γαλλική διοίκηση νά του χορηγήσει τά άναγκαία γιά τήν έφαρμογή του κανονισμού 1408/71 έντυπα, πού έξεδόθησαν μέ τήν απόφαση 72 τής Έπιτροπής, τής 1ης Όκτωβρίου 1972 (JO L 261 σ. 1). Όλλά οι γαλλικές υπηρεσίες απασχολήσεως ήρνήθησαν τήν άποστολή όρισμένων έγγράφων, προοριζομένων, κατά τήν γνώμη τους, στήν ρύθμιση νομικών καταστάσεων διαφορετικών από εκείνη του ένδιαφερομένου.

Έν πάση περιπτώσει, τό Office national de l'emploi (Έθνική υπηρεσία απασχολήσεως) του Βελγίου έγνώρισε στόν Aubin, μέ απόφαση πού έκοινοποιήθη τήν 8η Αυγούστου 1975, ότι δέν ήδύνατο νά λαμβάνει παροχές άνεργίας, επειδή δέν έπληρει τούς όρους πού προβλέπει τό δελγικό βασικό διάταγμα τής 20ης Δεκεμβρίου 1963 περί απασχολήσεως και άνεργίας, δηλαδή τήν άσκηση γιά μία ήμέρα τουλάχιστο μισθωτής εργασίας στό Βέλγιο, κατά τήν διάρκεια των προηγούμενων τής άπολύσεως δεκαοκτώ μηνών.

Ό Aubin δέν προσέβαλε τήν απόφαση αυτή στό Βέλγιο. Όξίωσε τήν καταβολή των παροχών άνεργίας, στήν Γαλλία, από τήν Association pour l'emploi dans les industries et le commerce (ASSEDIC) των Yvelines, ή όποία, θασισομένη επί του πρώτου άρθρου του προσαρτωμένου στήν συλλογική σύμβαση τής 31ης Δεκεμβρίου 1958 κανονισμού, άπέρριψε τήν αίτησή του λόγω του ότι δέν είχε έγγραφει ως αϊτων εργασία στήν Γαλλία.

Παρ' όλες τις άλλοεπάλληλες παρεμβάσεις του ενδιαφερομένου, πού προσπαθούσε νά ξεφύγει από μία κατάσταση άδιεξόδου, οι γαλλικές υπηρεσίες περιωρίζοντο στην διαπίστωση ότι οι δέλγοι συνάδελφοί τους ήρμήνευαν διαφορετικά τά κοινοτικά κείμενα περί των διακινουμένων άνέργων μισθωτών.

2) Τό γεγονός ότι έχει έγγραφεί ώς αίτων εργασία στό Βέλγιο δύναται νά θεωρηθεί ότι καλύπτει τήν άπαιτούμενη από τήν γαλλική κανονιστική ρύθμιση προϋπόθεση, πού συνίσταται στό νά έχει έγγραφεί πρós τοϋτο ό έν λόγω πολίτης στην Agence nationale pour l'emploi, στην Γαλλία;»

Τήν 1η Οκτωβρίου 1976, ό Aubin μετώκησε στην περιοχή των Παρισίων, όπου άνεδρε νέα άπασχόληση.

Η άπόφαση παραπομπής έπρωτοκολλήθη στην γραμματεία του Δικαστηρίου τήν 3η Αυγούστου 1981.

Ο Aubin ενήγαγε τήν UNEDIC (Union nationale interprofessionnelle pour l'emploi dans l'industrie et le commerce) και τήν ASSEDIC, των Yvelines, ζητώντας τήν πληρωμή των όφειλομένων από 25ης Φεβρουαρίου 1975 μέχρι 30ης Σεπτεμβρίου 1976 παροχών άνεργίας, δύναμει της γαλλικής νομοθεσίας, ένώπιον του Tribunal de grande instance των Παρισίων, τό όποιο με τήν από 1ης Ιουνίου 1978 άπόφαση έκρινε τήν άγωγή άπαραδέκτη έναντι της UNEDIC και άδάσιμη έναντι των έναγομένων.

Σύμφωνα με τό άρθρο 20 του Πρωτοκόλλου περί του Όργανισμού του Δικαστηρίου των Εύρωπαϊκών Κοινοτήτων, γραπτές παρατηρήσεις κατέθεσαν οι Francis Aubin, ένάγων, έκπροσωπούμενος από τήν Claire Waquet, δικηγόρο παρά τώ Conseil d'Etat και τώ Cour de cassation, και τήν Catherine Veron-Claviere, δικηγόρο παρά τώ Cour de Paris, ή UNEDIC και ή ASSEDIC, έναγόμενες, έκπροσωπούμενες από τον Christian Bouleuz, δικηγόρο παρά τώ Conseil d'Etat και τώ Cour de cassation, ή γαλλική κυβέρνηση έκπροσωπούμενη από τήν Maryse Aulagnon, μέλος της διυπουργικής έπιτροπής επί θεμάτων εύρωπαϊκής οικονομικής συνεργασίας, ή Έπιτροπή των Εύρωπαϊκών Κοινοτήτων, έκπροσωπούμενη από τον νομικό της σύμβουλο Jean Amphoux, έπικουρούμενο από τον Georges Vandersanden, δικηγόρο Βρυξελλών.

Ο Aubin ήσκησε, κατά της άποφάσεως αυτής, έφεση και έν συνέχεια άναίρεση. Με άπόφαση της 7ης Ιουλίου 1981, τό Cour de cassation, τμήμα εργατικών διαφορών, ύπέβαλε στό Δικαστήριο τά έξής δύο προδικαστικά έρωτήματα:

Κατόπιν έκθέσεως του εισηγητού δικαστου και μετ' άκρόαση του γενικού εισαγγελέως, τό Δικαστήριο άπεφάσισε τήν έναρξη της προφορικής διαδικασίας χωρίς προηγουμένη διεξαγωγή άποδείξεων.

«1) Γάλλος ύπήκοος εργαζόμενος μέχρι τήν άπόλυσή του στην Γαλλία, ό όποιος δέν είχε έγγραφεί εκεί ώς αίτων εργασία και κατοικούσε στό Βέλγιο, όπου είχε ζητήσει τήν πρós τοϋτο έγγραφή του, έδικαιούτο, σύμφωνα με τήν κοινοτική κανονιστική ρύθμιση, έπιδομάτων άνεργίας από τον άρμόδιο φορέα του βελγικού κράτους ή ήδύνατο νά άπαιτήσει θασίμως και από τον άρμόδιο φορέα του γαλλικού κράτους;

Με διάταξη της 3ης Φεβρουαρίου 1982, τό Δικαστήριο, κατ' έφαρμογή του άρθρου 95 παράγραφοι 1 και 2 του κανονισμού διαδικασίας, άπεφάσισε νά αναθέσει τήν παρούσα ύπόθεση στό δεύτερο τμήμα.

II — Περίληψη των γραπτών παρατηρήσεων που κατετέθησαν ενώπιον του Δικαστηρίου

όποια ερμηνεύουν διαφορετικά. Η διάταξη αυτή όριζε ότι:

Έπί του πρώτου ερωτήματος

Κατά τον έναγοντα Aubin, η απάντηση στο πρώτο ερώτημα ευρίσκεται, χωρίς δυσκολία, στο άρθρο 13, παράγραφος 2, στοιχείο α) του κανονισμού 1408/71 του Συμβουλίου, βάσει του οποίου «ο εργαζόμενος που απασχολείται στο έδαφος Κράτους μέλους υπόκειται στην νομοθεσία του κράτους αυτού, ακόμη και αν κατοικεί στο έδαφος άλλου Κράτους μέλους, ή αν η επιχείρηση ή ο εργοδότης που τον απασχολεί έχει την έδρα της ή την κατοικία του στο έδαφος άλλου Κράτους μέλους. Η γενική αυτή αρχή επιβεβαιώνεται από το άρθρο 67 του κανονισμού 1408/71, το οποίο θέτει ως προϋπόθεση εφαρμογής των παραγράφων 1 και 2 του άρθρου αυτού «τόν όρο ότι ο ενδιαφερόμενος έχει συμπληρώσει τελευταία περιόδους ασφάλισης ή απασχολήσεως κατά τις διατάξεις της νομοθεσίας δυνάμει της οποίας ζητούνται οι παροχές».

Έφ' όσον δέν υπόκειται σέ καμμία από τίς προβλεπόμενες στά άρθρα 14 και 17 του κανονισμού 1408/71 έξαιρέσεις, ό έναγων θεωρεί, συνεπώς, ότι οι υπηρεσίες του Κράτους μέλους της τελευταίας απασχολήσεως, έν προκειμένω οι γαλλικές υπηρεσίες, είναι άρμόδιες για την καταβολή των παροχών άνεργίας.

Ό Aubin παρατηρεί ότι ή συζήτηση, που άρχισε στους κόλπους της γαλλικής διοικήσεως και των βελγικών οργανισμών, έντοπίσθη στο άρθρο 71, παράγραφος 1, στοιχείο β) του κανονισμού 1408/71, ένώ καθένα από τά δύο κράτη ύποστηρίζει ότι ό Aubin υπάγεται στην διάταξη αυτή, την

«Ό άνεργος που κατοικοῦσε κατά την διάρκεια της τελευταίας απασχολήσεώς του στο έδαφος Κράτους μέλους άλλου από τό άρμόδιο κράτος λαμβάνει παροχές κατά τίς ακόλουθες διατάξεις:

- i) ό εργαζόμενος, πλήν του μεθοριακού εργαζόμενου, ό οποίος ευρίσκεται σέ μερική ή προσωρινή ή πλήρη άνεργία και ό οποίος παραμένει στην διάθεση του εργοδότη του ή των υπηρεσιών απασχολήσεως στο έδαφος του άρμόδιου κράτους, λαμβάνει παροχές σύμφωνα μέ την νομοθεσία του κράτους αυτού, σάν νά κατοικοῦσε στο έδαφος του· οι παροχές αυτές καταβάλλονται από τον άρμόδιο φορέα·
- ii) ό εργαζόμενος, πλήν του μεθοριακού εργαζόμενου, ό οποίος ευρίσκεται σέ πλήρη άνεργία και ό οποίος τίθεται στή διάθεση των υπηρεσιών απασχολήσεως στο έδαφος του Κράτους μέλους όπου κατοικεί, ή επιστρέφει στο έδαφος αυτό, λαμβάνει παροχές σύμφωνα μέ την νομοθεσία του κράτους αυτού, σάν νά είχε άσκήσει εκεί την τελευταία του απασχόληση· οι παροχές αυτές καταβάλλονται από τον φορέα του τόπου κατοικίας και εις βάρος του. Άν όμως στον εργαζόμενο αυτόν είχε άναγνωρισθεί τό δικαίωμα παροχών εις βάρος του άρμόδιου φορέα του Κράτους μέλους, στην νομοθεσία του οποίου υπήχθη τελευταία, λαμβάνει τίς παροχές σύμφωνα μέ τίς διατάξεις του άρθρου 69. Τό δικαίωμα των παροχών σύμφωνα μέ την νομοθεσία του κράτους αναστέλλεται για την περίοδο, κατά την όποια ό άνεργος δύναται, δυνάμει των διατάξεων του άρθρου 69, νά διεκδικήσει παροχές κατά την νομοθεσία, στην όποια είχε υπαχθεί τελευταία.»

Οι γαλλικοί φορείς, τούς οποίους συνεβουλεύθη ο ενάγων, απέφασαν ότι στο μέτρο που ο ενδιαφερόμενος κατοικούσε στο Βέλγιο και ειργάζετο στην Γαλλία, αρμόδιο κράτος για την καταβολή των παροχών ανεργίας ήταν κατ' ανάγκη το Βέλγιο. 'Αλλά, κατά τον ενάγοντα, το άρθρο 71, παράγραφος 1, στοιχείο 6) ii) δέν θεσπίζει υποχρέωση, αλλά απλή δυνατότητα εξαιρέσεως από τον γενικό κανόνα του άρθρου 13. Προβλέποντας την μεταφορά του δάρους των παροχών από το Κράτος μέλος της τελευταίας απασχολήσεως στο κράτος κατοικίας, το άρθρο 71, παράγραφος 1, στοιχείο 6) ii) επιφυλάσσει στους εργαζομένους, των οποίων το κράτος επιλογής δέν είναι αυτό όπου είχαν την τελευταία τους απασχόληση, την δυνατότητα να λαμβάνουν παροχές ανεργίας στο κράτος που κατοικούν, υπό τον όρο, πάντως, να εκφράσουν ρητώς την επιθυμία τους να επανέλθουν στο κράτος αυτό επιλογής και να τεθούν υπό την νομοθεσία του. 'Ο ενάγων θεωρεί, πάντως, ότι αν ο εργαζόμενος δέν ζητήσει να υπαχθεί στο άρθρο 71, παράγραφος 1, στοιχείο 6) ii), ή διάταξη αυτή δέν δύναται να του αντιταχθεί από το κράτος της τελευταίας απασχολήσεως από το οποίο ζητεί, σύμφωνα με τις γενικές αρχές, την καταβολή των παροχών ανεργίας.

'Ο Aubin αναφέρεται στην απόφαση Di Paolo (υπόθεση 76/76, Recueil 1977, σ. 315), στην οποία το Δικαστήριο, αφού απεφάνθη ότι ή εξαίρεση του άρθρου 71, παράγραφος 1, στοιχείο 6) ii) του κανονισμού 1408/71 έπρεπε να ερμηνευθεί αυστηρώς, ήρμήνευσε την έννοια της κατοικίας, που αναφέρεται στην διάταξη αυτή, υπό την έννοια ότι, «έφ' όσον εργαζόμενος έχει σταθερή απασχόληση εντός Κράτους μέλους, αυτό αποτέλει τεκμήριο ότι κατοικεί στο εν λόγω κράτος, ακόμη και αν άφησε την οικογένειά του σε άλλο Κράτος μέλος». Από την απόφαση Di Paolo προκύπτει ότι το

τεκμήριο αυτό δύναται να ανατραπεί μόνο αν αποδειχθεί ότι, στο κράτος που διατείνεται ότι είναι το κράτος της κατοικίας, ο εργαζόμενος διατηρεί το σύνηθες κέντρο των συμφερόντων του. Το Δικαστήριο λαμβάνει υπ' όψη «τήν διάρκεια και την συνέχεια της κατοικίας πριν την μετακίνηση του ενδιαφερομένου, την διάρκεια και τον σκοπό της απουσίας του, τον χαρακτήρα της απασχολήσεως που άνευρε στο άλλο Κράτος μέλος, καθώς και την πρόθεση του ενδιαφερομένου όπως αυτή συνάγεται από το σύνολο των περιστάσεων (άπόφαση Di Paolo σκέψη 22).

'Αλλά, από τά μή άμφισβητούμενα περιστατικά της υποθέσεως προκύπτει ότι το σύνηθες κέντρο των συμφερόντων του Aubin είναι στην Γαλλία. Οι λόγοι, οι οποίοι ώδήγησαν τον ενάγοντα να «μετακινηθεί» στο Βέλγιο, ήταν καθαρά συγκυριακοί, στο μέτρο που συνεδέοντο με προταθείσα από τον έλεγο εργοδότη προαγωγή. 'Ο Aubin εξέφρασε σαφώς την πρόθεσή του να διατηρήσει το κέντρο των συμφερόντων του στην Γαλλία όταν άπώλεσε την εργασία του στο Βέλγιο και μετά όταν τον Φεβρουάριο 1975 απέλύθη. 'Ο ενάγων επιμένει να υπογραμμίζει ότι ή έγγραφη στην έθνική ύπηρεσία απασχολήσεως του Βελγίου άπετέλει απλό διοικητικό μέτρο, αναγκαίο, σύμφωνα με τις πληροφορίες που παρεσχέθησαν από τις γαλλικές ύπηρεσίες, για την είσπραξη των παροχών ανεργίας. Είναι αδύνατο να θεωρηθεί το διάδημα αυτό ως επιθυμία του ενάγοντος να «έπιστρέψει» στο Βέλγιο και να έξεύρει εκεί απασχόληση.

Λαμβάνοντας υπ' όψη τά άνωτέρω, ο ενάγων θεωρεί ότι έδικαιούτο να αξιώσει από τις ύπηρεσίες του γαλλικού κράτους,

κράτος της τελευταίας του απασχολήσεως, την καταβολή των παροχών ανεργίας.

Ἡ ἔρμηνεία αὐτῆ τοῦ ἄρθρου 71, παράγραφος 1, στοιχείο 6) ii) εἶναι, ἔξ ἄλλου, ἡ μόνη ἢ ὁποία συμδιβάζεται μέ τὴν ἀρχὴ τῆς ἐλευθέρως διακινήσεως πού διατυπώνεται στό ἄρθρο 51 τῆς συνθήκης. Ὁ ἐνάγων προσθέτει, βάσει τῶν ἀποφάσεων Petroni (ὑπόθεση 24/75, Recueil 1975, σ. 1149) καί Manzoni (ὑπόθεση 112/76, Recueil 1977, σ. 1647), ὅτι, ἐφ' ὅσον ἡ ἔρμηνεία διατάξεως τοῦ κοινοτικοῦ δικαίου ἔχει ὡς ἀποτέλεσμα νά στερεῖ τόν διακινούμενο ἐργαζόμενο τῶν δικαιωμάτων πού ἔχει δυνάμει τῆς ἐθνικῆς μόνο νομοθεσίας, ἡ ἔρμηνεία αὐτῆ πρέπει νά παραμερίζεται. Παρομοία εἶναι ἡ προτεινομένη ἀπό τὴν γαλλικὴ διοίκηση ἔρμηνεία τοῦ ἄρθρου 71, παράγραφος 1, στοιχείο 6) ii), στό μέτρο πού ἡ ἔρμηνεία αὐτῆ ἀφήνει ἀκάλυπτο τόν ἐργαζόμενο ἔναντι τῆς ἀνεργίας.

Κατὰ τίς ἐναγόμενες (UNEDIC καί ASSEDIC), τὸ πρῶτο προδικαστικὸ ἐρώτημα εἶναι διπλό: ἀναφέρεται, ἀφ' ἑνός, στό κατὰ πόσον ὁ Aubin εἶχε τὴν ἐπιλογὴ νά ζητήσῃ τὴν καταβολὴ τῶν παροχῶν ἀνεργίας ἀπὸ τοὺς ἀρμοδίους βελγικοὺς ἢ γαλλικοὺς φορεῖς, καί ἀφ' ἑτέρου, ποιὸς ἀπὸ τοὺς δύο ἐνδιαφερομένους ἐθνικοὺς φορεῖς ἔφερε τὸ βᾶρος καταβολῆς τῶν παροχῶν ἀνεργίας.

Ἐπὶ τοῦ πρώτου σημείου, οἱ ἐναγόμενες παρατηροῦν ὅτι οἱ κανονισμοὶ 1408/71 καί 574/72 τοῦ Συμβουλίου, οἱ ὅποιοι συντονίζουν κυρίως τὰ συστήματα παροχῶν ἀνεργίας στό πλαίσιο τῆς ΕΟΚ, καθορίζουν τόν ἐθνικὸ φορέα λαμβάνοντας ὑπ' ὄψη ἀντικειμενικὰ στοιχεῖα ἐκτιμήσεως. Κατὰ συνέπεια, ὁ Aubin δὲν εἶχε καμμία ἐπιλογὴ ὡς πρὸς τὸ ἐφαρμοστέο σύστημα (βελγικὸ ἢ γαλλικὸ), καθ' ὅσον αὐτὸ προκύπτει ἀπὸ τοὺς κοινοτικοὺς κανόνες συντονισμού.

Ἐπὶ τοῦ δευτέρου σημείου, οἱ ἐναγόμενες ἰσχυρίζονται ὅτι δὲν πρέπει νά ἀναζητηθοῦν οἱ λόγοι γιὰ τὸς ὁποίους ὁ Aubin δὲν ἐνεγράφη ὡς αἰτῶν ἐργασία στὴν Γαλλία, ἀλλὰ νά διαπιστωθεῖ ὅτι ἐνεγράφη ὡς αἰτῶν ἐργασία στό Βέλγιο. Ὑπὸ τίς συνθήκες αὐτές, ἡ κατάσταση τοῦ ἐνδιαφερομένου ὑπάγεται στό ἄρθρο 71 τοῦ κανονισμοῦ 1408/71, βάσει τοῦ ὁποίου ὁ ἐθνικὸς φορέας πού καταβάλλει τίς παροχές εἶναι αὐτὸς τοῦ κράτους ὅπου ὁ ἐργαζόμενος ἐνεγράφη ὡς αἰτῶν ἐργασία, ἤτοι ὁ ὀργανισμὸς ἀπασχολήσεως τοῦ Βελγίου.

Ἡ Ἐπιτροπὴ, ἀφοῦ ὑπενθύμισε τοὺς ὅρους τοῦ ἄρθρου 71 τοῦ κανονισμοῦ 1408/71, ὑπογραμμίζει ὅτι ὁ σκοπὸς τῆς διατάξεως αὐτῆς, ὁ ὁποῖος ἐκφράζεται στὴν ἐνάτη αἰτιολογικὴ σκέψη τοῦ κανονισμοῦ 1408/71, εἶναι νά ἐπιτρέψῃ στοὺς ἐργαζόμενους πού ἔχουν μείνει χωρὶς ἐργασία νά λαμβάνουν παροχές ἀνεργίας ὑπὸ τοὺς καλύτερους ὅρους, πρὸς ἀναζήτησιν νέας ἀπασχολήσεως. Ἡ κοινοτικὴ κανονιστικὴ ρύθμιση προβλέπει ἔτσι τὴν δυνατότητα γιὰ ἕναν ἐργαζόμενο νά ἀπολαύῃ τοῦ συστήματος ἀσφαλίσεως καί προνοίας τῶν ἀνέργων Κράτους μέλους ὅπου διαμένει (ὑπόθεση 39/76, Mouthaan, Recueil 1976, σ. 1901).

Κατὰ τὴν Ἐπιτροπὴ, λαμβάνοντας ὑπ' ὄψη τοὺς ὅρους τοῦ ἄρθρου 71, πρέπει νά γίνῃ διάκριση μεταξύ τῆς καταστάσεως τοῦ μεθοριακοῦ ἐργαζομένου (ἄρθρο 71, παράγραφος 1, στοιχείο α)) καί ἐκείνης τοῦ μὴ μεθοριακοῦ ἐργαζομένου, ὁ ὁποῖος κατὰ τὴν τελευταία περίοδο ἀπασχολήσεώς του κατοικοῦσε στό ἔδαφος Κράτους μέλους ἄλλου ἀπ' αὐτὸ ὅπου εἶχε τὴν ἀπασχολήσῃ του (ἄρθρο 71, παράγραφος 1, στοιχείο 6)).

Κατὰ τὴν Ἐπιτροπὴ, κανένα στοιχεῖο τοῦ φακέλου δικογραφίας δὲν ἐπιτρέπει νά

καθορισθεί με δεβαιότητα αν ο Aubin ήταν ή όχι μεθοριακός εργαζόμενος. Άλλά, εν πάση περιπτώσει, είτε ο Aubin ήταν μεθοριακός εργαζόμενος, όποτε οι διατάξεις του άρθρου 71, παράγραφος 1, στοιχείο α) περίπτωση ii) του κανονισμού 1408/71 είναι εφαρμωστές, είτε αντίθετως, μή μεθοριακός εργαζόμενος υπαγόμενος στίς διατάξεις του άρθρου 71, παράγραφος 1, στοιχείο β) περίπτωση ii) του ίδιου κανονισμού, οι παροχές ανεργίας πού ώφείλοντο στόν Aubin, ό όποιος έτέθη στήν διάθεση των υπηρεσιών άπασχολήσεως του Βελγίου όπου κατοικούσε, ήταν, δυνάμει των διατάξεων αυτών, εις βάρος των βελγικών υπηρεσιών άπασχολήσεως και για τόν καθορισμό τού δικαιώματος στίς παροχές αυτές θά έπρεπε οι περίοδοι άπασχολήσεως του Aubin στήν Γαλλία νά έξομωιωθούν πρός περιόδους άπασχολήσεως στό Βέλγιο.

Η γαλλική κυβέρνηση ύπογραμμίζει, προκαταρκτικώς, ότι στό μέτρο πού ό κανονισμός 1408/71 του Συμβουλίου περιέχει διατάξεις πού αναφέρονται στήν μή σάρρευση των παροχών (άρθρο 12), ό Aubin ήδύνατο μόνο νά λαμβάνει παροχές είτε από τό βελγικό είτε από τό γαλλικό κράτος.

Τό άρθρο 67 του κανονισμού 1408/71 όρίζει, στήν παράγραφο 3, ότι ή τελευταία περίοδος άπασχολήσεως πρέπει νά έχει συμπληρωθεί κατά τίς διατάξεις της νομοθεσίας δυνάμει της όποίας ζητούνται οι παροχές, δηλαδή, στήν πραγματικότητα, στό έδαφος του κράτους κατοικίας, πού είναι τό άρμόδιο κράτος για τήν χορήγηση πλήρους παροχής ανεργίας.

Η γαλλική κυβέρνηση παρατηρεί ότι τό άρθρο 71 παράγραφος 1 άποτελεί έξαίρεση της διατάξεως αυτής πρός όφελος των μεθοριακών εργαζομένων και όρισμένων διακινουμένων εργαζομένων. Η διάταξη αυτή, όπως ήρμηνεύθη από τό Δικαστήριο στήν άπόφαση Di Paolo (ύπόθεση 76/76, Recueil 1977, σ. 315, παράγραφος 3 του διατακτικού), επιτρέπει τήν χορήγηση

παροχών στους άνέργους, οι όποιοι, με τήν άύστηρή εφαρμωγή του άρθρου 67 παράγραφος 3 θά έστερουόντο τίς παροχές αυτές. Η γαλλική κυβέρνηση ύπογραμμίζει ότι δέν άρνείται τίς γαλλικές παροχές ανεργίας πρός εργαζόμενο πού έστερήθη τήν εργασία πού ήσκει επί έδάφους άλλου Κράτους μέλους, έφ' όσον ό εργαζόμενος αυτός όρίζει τήν κατοικία του στήν Γαλλία και τίθεται στήν διάθεση των γαλλικών υπηρεσιών άπασχολήσεως.

Η γαλλική κυβέρνηση παρατηρεί, πάντως, ότι οι βελγικές υπηρεσίες δέν ήρμηνεύσαν τό άρθρο 71 του κανονισμού 1408/71 κατ' αυτή τήν έννοια και εδχεται τήν γενίκευση των κριτηρίων πού τό Δικαστήριο καθιέρωσε στό πλαίσιο της ύποθέσεως Di Paolo, κατά τρόπο ώστε νά αναγνωρίζεται ή ύπαρξη συνδέσμου μεταξύ του κράτους άπασχολήσεως και του κράτους κατοικίας.

Έπί του δευτέρου ερωτήματος

Κατά τόν *ένάγοντα* Aubin, ή άρχή του ίσοδύναμου των άπαιτουμένων προϋποθέσεων στά διάφορα Κράτη πρός άόλαυση των δικαιωμάτων, πού πηγάζουν από τήν σύμβαση εργασίας, συνάγεται κατ' ανάγκην από τήν άρχή της έλευθέρως διακινήσεως των εργαζομένων, πού καθιερώνουν τά άρθρα 48 έως 51 της συνθήκης της Ρώμης. Λαμβάνοντας υπ' όψη τήν άρχή αυτή, ένα Κράτος μέλος δέν δύναται νά άντιτάξει sé εργαζόμενο τήν έλλειψη μίας προϋποθέσεως πού επιβάλλεται από τήν νομοθεσία του κράτους αυτού για τήν καταβολή των παροχών πού προκύπτουν από τήν σύμβαση εργασίας, έφ' όσον ό εργαζόμενος, καλοπίστως, πληροί ίση ή ίσοδύναμη προϋπόθεση sé άλλο Κράτος μέλος.

Άπό τίς παρατηρήσεις του ένάγοντος συνάγεται ότι τό ίσοδύναμο των προϋποθέσεων επιτρέπει νά ξεπερασθούν οι ασάφειες πού προκύπτουν από τήν εφαρμωγή των διαφορετικών ένδικών νομοθεσιών,

εξασφαλίζοντας την ενότητα ερμηνείας και την ομοιομορφία εφαρμογής των αρχών του κοινοτικού δικαίου. Ο κανόνας της ισοδυναμίας των προϋποθέσεων αρμόζει, ιδίως, επί των τυπικών ζητημάτων, όπως η απαίτηση διοικητικής έγγραφης ή έγγραφης σε μητρώο. Η προϋπόθεση της «καλής πίστεως», προστιθεμένη στον κανόνα αυτό, θά προελάμβανε τις άπατηλές έγγραφές ή τις παραλείψεις του εργαζομένου.

Ο ενάγων θεωρεί ότι αυτό που έχει σημασία για το κοινοτικό δίκαιο, δεν είναι οι τυπικές προϋποθέσεις έγγραφης ή υπαγωγής που θέτει Κράτος μέλος για την απόλαυση ενός πλεονεκτήματος, αλλά μόνο οι ουσιαστικές αντικειμενικές προϋποθέσεις, από τις οποίες εξαρτάται η χορήγηση του πλεονεκτήματος αυτού. Το Δικαστήριο απεφάνθη κατά την έννοια αυτή στην απόφαση Mouthaan (υπόθεση 39/76, Recueil 1976, σ. 1901), αναγνωρίζοντας ότι «η ιδιότης του εργαζομένου κατά την έννοια του κανονισμού 1408/71 πρέπει να θεωρηθεί ως αποκτηθείσα, εφ' όσον ο εργαζόμενος κληροί τις ουσιαστικές προϋποθέσεις που καθορίζονται αντικειμενικά από το εφαρμοστέο στον εργαζόμενο σύστημα κοινωνικής ασφάλισης, ακόμη και αν τα αναγκαίαθήματα για την υπαγωγή στο σύστημα αυτό δεν έχουν γίνει».

Ο ενάγων συμπεραίνει ότι η έλλειψη έγγραφης σε Κράτος μέλος δεν αποτελεί εμπόδιο στην καταβολή των παροχών ανεργίας, και ακόμη περισσότερο όταν, όπως εν προκειμένω, δεν υπάρχει έλλειψη έγγραφης, αλλά έσφαλμένη έγγραφη, που δεν δύναται να καταλογισθεί στον ενδιαφερόμενο. Στο δεύτερο ερώτημα προσήκει, συνεπώς, καταφατική απάντηση.

Υπογραμμίζει, επί πλέον, ότι η αρχή της επεικειάς, που περιλαμβάνεται στα εξασφαλιζόμενα από την κοινοτική έννομο τάξη θεμελιώδη δικαιώματα, επιβάλλει να του καταβληθούν οι οφειλόμενες παροχές.

Οι *εναγόμενες* (ή UNEDIC και η ASSEDIC) διαπιστώνουν ότι καμμία διάταξη του κανονισμού 1408/71 του Συμβουλίου, εκτός του άρθρου 69 που δεν ενδιαφέρει εν προκειμένω δεν προβλέπει ότι η έγγραφη προς εξεύρεση εργασίας σε ένα Κράτος μέλος θεωρείται άρκετη προς λήψη των παροχών δύναμι των εφαρμοστέων κανόνων σε άλλο Κράτος μέλος. Τά κριτήρια υπαγωγής του εργαζομένου που είναι άνεργος στο κράτος όπου έχει έγγραφη ως αιτών εργασία και όπου κατοικεί, έχουν καθορισθεί από τον κανονισμό 1408/71. Άποδοχή αντιθέτου θέσεως ισοδυναμεί με καταστροφή της οικονομίας του κοινοτικού συστήματος που έθεςπισε τό Συμβούλιο.

Η *Επιτροπή* θεωρεί ότι στό μέτρο που έχει αποδειχθεί ότι οι παροχές ανεργίας οφείλονται από τις βελγικές υπηρεσίες απασχολήσεως, τό δεύτερο ερώτημα είναι χωρίς αντικείμενο.

Η *Επιτροπή* διευκρινίζει, για κάθε ένδεχόμενο, ότι τό άρθρο 86 του κανονισμού 1408/71 του Συμβουλίου (αιτήσεις, δηλώσεις ή προσφυγές που υποβάλλονται προς την αρχή... Κράτους μέλους άλλου από τό αρμόδιο κράτος) δεν προσφέρει καμμία βοήθεια στον Aubin, στό μέτρο που η διάταξη αυτή δεν επιτρέπει να θεωρηθεί ότι η έγγραφη προς αναζήτηση εργασίας στό Βέλγιο άρκει για να καταστήσει αρμόδιες τις γαλλικές υπηρεσίες, ένα, εν προκειμένω, οι παροχές ανεργίας είναι εις βάρος των βελγικών υπηρεσιών.

Τό άρθρο 86 αποβλέπει νά διευκολύνει τά διοικητικά διαδήματα του διακινουμένου εργαζομένου πού δέν προσέφυγε στον φορέα του αρμοδίου κράτους αλλά άπηυθύνθη στην αντίστοιχη αρχή άλλου Κράτους μέλους. Τό άρθρο 86 προβλέπει, στην περίπτωση αυτή, την κοινοποίηση των αιτήσεων μεταξύ των ενδιαφερομένων έθνικών υπηρεσιών (υπόθεση 40/70, Costers, Recueil 1974, σ. 1325 υπόθεση 108/75, Balsamo, Recueil 1976, σ. 378).

Κατά την Έπιτροπή, ό έναγων δύναται, αντίθετως, νά επικαλεσθεί την διάταξη αυτή, άφ' ενός, κατά των γαλλικών αρχών για νά διαιδάσουν στίς βελγικές υπηρεσίες την αίτηση παροχών πού κατέθεσε (υπόθεση 143/79, Walsh, Recueil 1980, σ. 1639), και άφ' έτέρου, κατά των βελγικών υπηρεσιών για νά λάβουν υπ' όψη την έν λόγω αίτηση.

Η γαλλική κυβέρνηση προτείνει στό Δικαστήριο νά άποφανθεί ότι, λαμβάνοντας υπ' όψη τους όρους της κοινοτικής κανονιστικής ρυθμίσεως, και κυρίως τά άρθρα 69 και 71 του κανονισμού 1408/71, η έγγραφη πρós άνεύρεση εργασίας στό κράτος πού χορηγεί και καταβάλλει τίς παροχές άνεργίας άποτελεί άπαραίτητη προϋπόθεση για την λήψη των παροχών.

IV — Προφορική διαδικασία

Κατά την συνεδρίαση της 4ης Μαρτίου 1982 άγόρευσαν οι διάδικοι.

Ό γενικός εισαγγελεύς άνέπτυξε τίς προτάσεις του κατά την συνεδρίαση της 29ης Άπριλίου 1982.

Σκεπτικό

- 1 Μέ την άπό 7ης Ίουλίου 1981 άπόφαση, πού περιήλθε στό Δικαστήριο την 3η Αύγουστου 1981, τό γαλλικό Cour de cassation υπέβαλε, δυνάμει του άρθρου 177 της συνθήκης ΕΟΚ, δύο προδικαστικά έρωτήματα ως πρós την έρμηνεία του κανονισμού 1408/71 περί έφαρμογής των συστημάτων κοινωνικής ασφάλισεως στους μισθωτούς και τίς οικογένειές τους πού διακινούνται έντός της Κοινότητας (ΕΕ είδ. έκδ. τόμ. 05/001, σ. 73), ιδίως δέ των διατάξεων του κανονισμού αυτού πού άφορούν την άνεργία.
- 2 Τά έρωτήματα αυτά άνέκυψαν στό πλαίσιο διαφοράς μεταξύ του Aubin και της Union nationale interprofessionnelle pour l'emploi dans l'industrie et le commerce (UNEDIC) και της Association pour l'emploi dans les industries et le commerce (ASSEDIC) του νομού Yvelines.
- 3 Ό Aubin, γάλλος υπήκοος, ειργάζετο στό Παρίσι σε μία βελγική έπιχείρηση. Άποδεχθείς την πρόταση πού του έγινε άπό τον έργοδότη του, τον Σεπτέμβριο

του 1970, πρὸς κατάληψη θέσεως στὶς Βρυξέλλες, ὁ Aubin ἀπεφάσισε νὰ ἐγκατασταθεῖ μὲ τὴν οἰκογένειά του στὸ Βέλγιο. Τὸν Δεκέμβριο 1972, ὁ Aubin ἄλλαξε ἐργοδότη καὶ ἐπανῆλθε γιὰ νὰ ἐργασθεῖ στὴν Γαλλία, στὴν περιοχὴ τῶν Παρισίων, διατηρώντας, πάντως, τὴν κατοικία του στὸ Βέλγιο.

- 4 Ἀπολυθεῖς γιὰ οἰκονομικούς λόγους τὴν 25η Φεβρουαρίου 1975, ὁ Aubin, ὁ ὁποῖος κατέβαλε κανονικὰ ἀσφαλιστικές εἰσφορές πρὸς κάλυψή του ἀπὸ ἀνεργία στὴν Γαλλία, ἐζήτησε πληροφορίες ἀπὸ τὴν νομαρχιακὴ διεύθυνση ἐργασίας καὶ ἐργατικὸ ὀργανισμὸ τοῦ νομοῦ Yvelines, περὶ τῆς διαδικασίας πού ἔπρεπε νὰ ἀκολουθήσει πρὸς διεκδίκηση τῶν δικαιωμάτων του. Μὲ τὴν ἀπὸ 12ης Μαρτίου 1975 ἐπιστολὴ του, ὁ ἐπιθεωρητὴς ἐργασίας τοῦ νομοῦ Yvelines ὑπέδειξε στὸν Aubin ὅτι σ' αὐτὸν ἐναπέκειτο νὰ ζητήσει τὴν ἐγγραφή του, ὡς αἰτῶν ἐργασία, στὸν ὀργανισμὸ εὐρέσεως ἐργασίας τοῦ τόπου κατοικίας του, στὸ Βέλγιο, καὶ ὅτι τὰ ἐπιδόματα ἀνεργίας θὰ τοῦ κατεβάλλοντο ἀπὸ τὶς βελγικὲς ὑπηρεσίες, κατὰ τὸν τρόπο πού καθορίζουν οἱ κανονισμοὶ τοῦ Συμβουλίου 1408/71, τῆς 14ης Ἰουνίου 1971, καὶ 574/72, τῆς 21ης Μαρτίου 1972.
- 5 Μὲ ἀπόφαση τῆς 6ης Αὐγούστου 1975, τὸ Office national de l'emploi τοῦ Βελγίου ἐγνώρισε στὸν Aubin ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ τῷ ἔξει ἐπιδομάτων ἀνεργίας στὸ Βέλγιο, προβάλλοντας, κυρίως, ὅτι, ἀντίθετα πρὸς τὶς ἐπιταγὲς τοῦ βελγικοῦ βασιλικοῦ διατάγματος τῆς 20ης Δεκεμβρίου 1983 περὶ ἀπασχολήσεως καὶ ἀνεργίας, ὁ ἐνδιαφερόμενος δὲν ἀπεδείκνυε ὅτι εἰργάσθη μίᾳ τουλάχιστον ἡμέρᾳ ὡς μισθωτὸς στὸ Βέλγιο, κατὰ τὴν διάρκειά τῶν προηγουμένων τῆς ἀπολύσεως δεκαοκτῶ μηνῶν.
- 6 Τὴν 1η Ὀκτωβρίου 1976, ὁ Aubin ἐπανεῦρε ἐργασία στὴν περιοχὴ τῶν Παρισίων, ὅπου καὶ μετώκησε.
- 7 Μὲ τὴν ἀπὸ 14ης Μαΐου 1977 ἐπιστολὴ του, ὁ Aubin ἀξίωσε ἀπὸ τὴν UNEDIC τὴν καταβολὴ τῶν ἐπιδομάτων ἀνεργίας. Ἡ τελευταία ἀπέρριψε τὴν αἴτησή του, ἐπισημαίνοντας ὅτι δὲν εἶχε ἐγγραφῆ ὡς αἰτῶν ἐργασία στὴν Γαλλία.
- 8 Ὁ Aubin ἐνήγαγε τὴν UNEDIC καὶ τὴν ASSEDIC τοῦ νομοῦ Yvelines, αἰτούμενος τὴν καταβολὴ τῶν ἐπιδομάτων ἀνεργίας πού ὀφείλοντο ἀπὸ 25ης Φεβρουαρίου 1975 μέχρι 30ης Σεπτεμβρίου 1976, δυνάμει τῆς γαλλικῆς νομοθε-

σίας, και την καταβολή αποζημιώσεως. Με απόφαση της 1ης Ιουνίου 1978, το Tribunal de grande instance των Παρισίων έκρινε την άγωγή απαράδεκτη ως προς την UNEDIC και άβάσιμη ως προς την ASSEDIC.

- 9 Ό Aubin έφεση κατά της απόφασεως αυτής ενώπιον του Cour d'appel των Παρισίων και έν συνεχεία άναίρεση ενώπιον του Cour de cassation, τό όποιο υπέβαλε στό Δικαστήριο τά έξής έρωτήματα:

«(1) Γάλλος ύπήκοος εργαζόμενος μέχρι την άπόλυσή του στην Γαλλία, ό όποιος δέν είχε έγγραφει εκεί ως αίτων έργασία και κατοικούσε στό Βέλγιο, όπου είχε ζητήσει την πρόσ τουτο έγγραφή του, έδικαιοϋτο, σύμφωνα μέ την κοινοτική κανονιστική ρύθμιση, έπιδομάτων άνεργίας από τόν άρμόδιο φορέα του βελγικού κράτους ή ήδύνατο νά τά άπαιτήσει δασίμως και από τόν άρμόδιο φορέα του γαλλικού κράτους;

(2) Τό γεγονός ότι έχει έγγραφει ως αίτων έργασία στό Βέλγιο δύναται νά θεωρηθεί ότι καλύπτει την άπαιτουμένη από την γαλλική κανονιστική ρύθμιση προϋπόθεση, πού συνίσταται στό νά έχει έγγραφει πρόσ τουτο ό έν λόγω πολίτης στην Agence nationale pour l'emploi, στην Γαλλία;»

Έπί του πρώτου έρωτήματος

- 10 Σύμφωνα μέ τό άρθρο 13 παράγραφος 2, α) του κανονισμού 1408/71 του Συμβουλίου, της 14ης Ιουνίου 1971, «ό εργαζόμενος πού άπασχολείται στό έδαφος Κράτους μέλους υπόκειται στην νομοθεσία του κράτους αυτού, άκόμη και άν κατοικεί στό έδαφος άλλου Κράτους μέλους ή άν ή έπιχείρηση ή ό έργοδότης πού τόν άπασχολεί έχει την έδρα της ή την κατοικία του στό έδαφος άλλου Κράτους μέλους».
- 11 Αυτή ή γενικού χαρακτήρος διάταξη πού περιλαμβάνεται στον τίτλο II «προσδιορισμός της έφαρμοστέας νομοθεσίας» του κανονισμού 1408/71 δέν έχει, πάντως, έφαρμογή παρά μόνο κατά τό μέτρο πού οι ειδικές διατάξεις για τίς διάφορες κατηγορίες παροχών, οι όποιες άπαρτίζουν τόν τίτλο III του ίδιου κανονισμού, δέν προβλέπουν παρέκκλιση.
- 12 Τέτοια είναι άκριβώς ή περίπτωση του κεφαλαίου 6 περί άνεργίας του έν λόγω τίτλου III, του όποιοι οι διατάξεις έπιδιώκουν νά έξασφαλίζουν στον διακινούμενο εργαζόμενο τό όφελος παροχών άνεργίας υπό τούς πλέον ευνόικους όρους

κατά την άναζήτηση νέας άπασχολήσεως, όπως ήδη έκρινε τό Δικαστήριο μέ την άπόφασή του τής 15ης Δεκεμβρίου 1976 (Bestuur der Bedrijfsvereniging voor de Metaalnijverheid κατά L. J. Mouthaan, 39/76, Rec. σ. 1901), γιά την έφαρμογή του άρθρου 71 παράγραφος 1, 6) ii) του κεφαλαίου 6.

- 13 Πρός τουτο, τό κεφάλαιο 6 περιλαμβάνει ιδίως τό τμήμα 3, πού ρυθμίζει μέ ένα μόνον άρθρο, τό άρθρο 71, την περίπτωση άνέργων οί όποιοι, κατά την διάρκεια τής τελευταίας άπασχολήσεώς τους, κατοικούσαν σέ Κράτος μέλος διαφορετικό από τό άρμόδιο κράτος.
- 14 Σχετικώς, και πριν αναλυθουν οί διατάξεις του άρθρου 71, στό όποιο αναφέρεται ή αίτιολογία τής άποφάσεως περί παραπομπής του Cour de cassation, πρέπει νά σημειωθεί ότι, καιτοι τό Δικαστήριο μέ την άπόφασή του τής 17ης Φεβρουαρίου 1977 (Silvana Di Paolo, 76/76, Rec. σ. 315) καθώρισε τά κριτήρια έρμηνείας τής έννοίας τής κατοικίας κατά τό άρθρο 71 παράγραφος 1 έδάφιο 6) ii), τό δικαστήριο τής παραπομπής διεπίστωσε ότι ό έργαζόμενος, τής καταστάσεως του όποίου έπελαμβάνετο, κατοικούσε στό Βέλγιο και δέν υπέβαλε κανένα έρώτημα προς τό Δικαστήριο περί του πώς πρέπει νά έννοείται ή κατοικία του διακινουμένου έργαζόμενου. Έπομένως, τό Δικαστήριο πρέπει νά θεωρήσει ως άποδεδειγμένο ότι, σύμφωνα μέ την διατύπωση τής άποφάσεως του Cour de cassation, ό ένδιαφερόμενος έργαζόμενος «πού ειργάζετο στην Γαλλία μέχρι τής άπολύσεώς του, . . . δέν είχε έγγραφεί εκεί ως αίτων έργασία και . . . κατοικούσε στό Βέλγιο όπου είχε ζητήσει την προς τουτο έγγραφή του».
- 15 Τό άρθρο 71 παράγραφος 1 του κανονισμού 1408/71 περιλαμβάνει χωριστές διατάξεις αναλόγως του άν ό άνεργος είναι μεθοριακός έργαζόμενος (έδάφιο α) ή μή μεθοριακός έργαζόμενος (έδάφιο 6). Έναπόκειται στό ένθνικό δικαστήριο νά κρίνει άν ό ένδιαφερόμενος κατά τον κρίσιμο χρόνο γιά την επίλυση τής διαφοράς στην κυρία δίκη ήταν ή όχι μεθοριακός έργαζόμενος κατά τον όρισμό του άρθρου 1 6) του ίδιου κανονισμού. Πάντως, έφ' όσον τό Cour de cassation υπαινίσσεται μέ την αίτιολογία τής άποφάσεώς του και τά δύο, χωρίς νά λαμβάνει θέση επί τής ιδιότητος του Aubin ως μεθοριακού ή μή μεθοριακού έργαζόμενου, τό Δικαστήριο όφείλει νά αναλύσει την έκταση των έφαρμοστέων διατάξεων και στίς δυό περιπτώσεις, καιτοι ό ένδιαφερόμενος δέν φαίνεται ότι προέβαλε, κατά την διαδικασία, την ιδιότητα του μεθοριακού έργαζόμενου.

- 16 "Όσον αφορά τόν μεθοριακό εργαζόμενο, τό άρθρο 71 παράγραφος 1 έδάφιο α) όρίζει, άφ' ενός, ότι : «i) ό μεθοριακός εργαζόμενος, ό όποιος εύρίσκεται σέ μερική ή προσωρινή άνεργία στήν έπιχείρηση πού τόν άπασχολεί, λαμβάνει παροχές σύμφωνα μέ τήν νομοθεσία του άρμοδίου κράτους, σάν νά κατοικούσε στό έδαφος του κράτους αυτού· οι παροχές αυτές καταβάλλονται από τόν άρμόδιο φορέα», άφ' έτέρου δέ, ότι ii) ό μεθοριακός εργαζόμενος, ό όποιος εύρίσκεται σέ πλήρη άνεργία, λαμβάνει παροχές σύμφωνα μέ τήν νομοθεσία του Κράτους μέλους, στό έδαφος του όποιου κατοικεί, σάν νά είχε ύπαχθει στήν νομοθεσία αυτή κατά τήν διάρκεια της τελευταίας άπασχολήσεώς του· οι παροχές αυτές καταβάλλονται από τόν φορέα του τόπου κατοικίας και εις θάρος του».
- 17 'Από τήν διατύπωση των διατάξεων αυτών προκύπτει ότι ό μεθοριακός εργαζόμενος, ό όποιος εύρίσκεται σέ πλήρη άνεργία, κατάσταση στήν όποία φαίνεται ότι εύρίσκετο ό Aubin, καθ' όσον τό Cour de cassation διευκρινίζει ότι άπελύθη στήν Γαλλία, τόν Μάρτιο 1975, γιά οικονομικούς λόγους, λαμβάνει επιδόματα άνεργίας σύμφωνα μέ τίς διατάξεις της νομοθεσίας του Κράτους μέλους της κατοικίας του.
- 18 "Όσον αφορά τόν εργαζόμενο πού δέν έχει τήν ιδιότητα του μεθοριακού εργαζομένου, τό άρθρο 71, παράγραφος 1, έδάφιο β) όρίζει ότι :
- «i) ό εργαζόμενος, πλόν του μεθοριακού εργαζομένου, ό όποιος εύρίσκεται σέ μερική ή προσωρινή ή πλήρη άνεργία και ό όποιος παραμένει στήν διάθεση του εργοδότη του ή των ύπηρεσιών άπασχολήσεως στό έδαφος του άρμοδίου κράτους, λαμβάνει παροχές σύμφωνα μέ τήν νομοθεσία του κράτους αυτού, σάν νά κατοικούσε στό έδαφος του· οι παροχές αυτές καταβάλλονται από τόν άρμόδιο φορέα·
- ii) ό εργαζόμενος, πλόν του μεθοριακού εργαζομένου, ό όποιος εύρίσκεται σέ πλήρη άνεργία και ό όποιος τίθεται στήν διάθεση των ύπηρεσιών άπασχολήσεως στό έδαφος του Κράτους μέλους όπου κατοικεί ή επιστρέφει στό έδαφος αυτό, λαμβάνει παροχές σύμφωνα μέ τήν νομοθεσία του κράτους αυτού, σάν νά είχε άσκήσει εκεί τήν τελευταία του άπασχόληση· οι παροχές αυτές καταβάλλονται από τόν φορέα του τόπου κατοικίας και εις θάρος του. "Αν όμως στόν εργαζόμενο αυτό είχε άναγνωρισθεί τό δικαίωμα παροχών εις θάρος του άρμοδίου φορέα του Κράτους μέλους, στήν νομοθεσία του όποιου υπήχθη τελευταία, λαμβάνει τίς παροχές σύμφωνα μέ τίς διατάξεις του άρθρου 69. Τό δικαίωμα των παροχών σύμφωνα μέ τήν νομοθεσία του κράτους της κατοικίας του άναστέλλεται γιά τήν περίοδο, κατά τήν όποία ό άνεργος δύναται, δυνάμει των διατάξεων του άρθρου 69, νά διεκδικήσει παροχές κατά τήν νομοθεσία, στήν όποία είχε ύπαχθει τελευταία».

- 19 Οί διατάξεις αυτές παρέχουν στον εργαζόμενο μία ευχέρεια επιλογής. Δύναται να υπαχθεί στο σύστημα παροχών ανεργίας του κράτους της τελευταίας απασχολήσεώς του ή να αξιώσει τις παροχές του κράτους της κατοικίας του. Αυτό το δικαίωμα επιλογής άσκειται, ιδίως, και μάλιστα αποκλειστικά, στην περίπτωση του πλήρως άνεργου που επιλέγει την νομοθεσία του κράτους της κατοικίας του, αφού ο ενδιαφερόμενος τεθεί στην διάθεση των υπηρεσιών απασχολήσεως του κράτους από το οποίο ζητείται ή καταβολή των παροχών. Αντιθέτως, ο εργαζόμενος δεν δύναται ούτε να σωρεύει τά ποσά των επιδομάτων ανεργίας δύο κρατών ούτε, όταν έτεθη στην αποκλειστική διάθεση των υπηρεσιών απασχολήσεως του Κράτους μέλους της κατοικίας του, να αξιώνει τις παροχές ανεργίας του κράτους της τελευταίας απασχολήσεώς του. Όσον αφορά τό τελευταίο, όπως εκρίθη από τό Δικαστήριο μέ την απόφασή του τής 9ης Ιουλίου 1975 (Geatano d'Amico, 20/75, Rec. σ. 891), «τό δικαίωμα παροχών ανεργίας προϋποθέτει ότι ο άνεργος είναι στην διάθεση του γραφείου εϋρέσεως εργασίας στο οποίο είναι έγγεγραμμένος, όπως προκύπτει από τό κεφάλαιο 6 του κανονισμού 1408/71 και ιδίως από τά άρθρα του 69 και 71».

- 20 Συνεπώς, στο πρώτο έρώτημα που υπέβαλε τό Cour de cassation προσήκει ή απάντηση ότι : υπήκοος ενός των Κρατών μελών της Εϋρωπαϊκής Κοινότητας, εργαζόμενος μέχρι την απόλυσή του στην Γαλλία, ο οποίος δεν είχε έγγραφει έκει ως αιτών εργασία και κατοικούσε στο Βέλγιο όπου είχε ζητήσει την προς τουτο έγγραφη του, δύναται να απαιτήσει μόνο τις παροχές ανεργίας που προβλέπονται από την βελγική νομοθεσία, ασχέτως του αν έχει την ιδιότητα του μεθοριακού εργαζομένου.

Έπί του δευτέρου ερωτήματος

- 21 Μέ τό δεύτερο έρώτημά του, τό Cour de cassation έρωτά τό Δικαστήριο αν ή έγγραφη ενός διακινουμένου εργαζομένου ως αιτούντος εργασία στο Βέλγιο δύναται να θεωρηθεί ως έγγραφη προς ανεύρεση εργασίας στην Agence nationale pour l'emploi τής Γαλλίας, έγγραφη ή οποία, σύμφωνα μέ τό γαλλικό δικαιο, αποτελεί προϋπόθεση από την οποία εξαρτάται ή χορήγηση των γαλλικών επιδομάτων ανεργίας.
- 22 Όπως έλέγη άνωτέρω, ο ενδιαφερόμενος εργαζόμενος, έφ' όσον τίθεται στην διάθεση των υπηρεσιών απασχολήσεως του Κράτους μέλους στο έδαφος του οποίου κατοικεί και όχι του Κράτους μέλους στο έδαφος του οποίου ειργάζετο

πρίν καταστεί άνεργος, επιλέγει ο ίδιος τήν υπαγωγή του στο σύστημα της νομοθεσίας περί παροχών ανεργίας του κράτους της κατοικίας του. Δέν υπάρχει καμία άρχή και κανένας κανόνας κοινοτικού δικαίου πού νά είναι αντίθετος πρός τήν διαπίστωση αυτή και πού νά επιτρέπει, υπό τήν επιφύλαξη των διατάξεων του άρθρου 69 του κανονισμού 1408/71, νά εξομοιώνεται ή έγγραφη του αίτουντος εργασία στις άρμόδιες βελγικές άρχές με έγγραφη υπό τήν ίδια ιδιότητα στην γαλλική Agence nationale pour l'emploi.

- 23 Μολοντί αληθεύει ότι τό άρθρο 86, πού περιλαμβάνεται στις «Διάφορες διατάξεις» του κανονισμού 1408/71, εξομοιώνει, υπό όρισμένες προϋποθέσεις, τήν υποβολή αίτησεως παροχών σε άλλο Κράτος μέλος με τήν αίτηση πού έπρεπε νά είχε υποβληθεί στο άρμόδιο Κράτος μέλος, οι διατάξεις του άρθρου αυτού, οι οποίες άποβλέπουν στην διευκόλυνση της κυκλοφορίας των διακινουμένων εργαζομένων και στην άπλοποίηση των διοικητικών τους συναλλαγών, δέν έχουν, εν πάση περιπτώσει, εφαρμογή σε περίπτωση όπως αυτή πού περιγράφει τό Cour de cassation, όπου ή έγγραφη πρός άνεύρεση εργασίας δέν συνιστά έκπλήρωση άπλης διοικητικής διατυπώσεως ή δέν περιορίζεται στην κατάθεση φακέλου προοριζομένου νά διαβιασθεί, πρός εξέταση και διακανονισμό, στην άρμοδια άρχή άλλου Κράτους μέλους, αλλά έχει ως άποτέλεσμα, δυνάμει του κοινοτικού δικαίου, τόν προσδιορισμό του άρμοδίου κράτους για τήν καταβολή, σύμφωνα με τήν νομοθεσία του, παροχών ανεργίας.
- 24 Συνεπώς, στο δεύτερο ερώτημα πού υπέβαλε τό Cour de cassation προσήκει ή άπάντηση ότι: ούδεμία διάταξη κοινοτικού δικαίου επιτρέπει τήν εξομοίωση έγγραφης ενός διακινουμένου εργαζομένου ως αίτουντος εργασία στο Βέλγιο με έγγραφη υπό τήν ίδιαν ιδιότητα στην Agence nationale pour l'emploi της Γαλλίας.

Έπί των δικαστικών έξόδων

- 25 Τά έξοδα στά όποια υπεβλήθησαν ή γαλλική κυβέρνηση και ή Έπιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, οι όποιες κατέθεσαν παρατηρήσεις στο Δικαστήριο, δέν αποδίδονται. Δεδομένου ότι ή παρούσα διαδικασία έχει ως πρós τους διαδι-

κους τής κυρίας δίκης τόν χαρακτήρα παρεμπίπτοντος, πού άνέκυψε ένώπιον τοῦ ένθνικοῦ δικαστηρίου, σ' αὐτό έναπόκειται νά άποφανθεί επί τών δικαστικῶν έξόδων.

Διά ταῦτα

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (δεύτερο τμήμα)

κρίνοντας επί τών έρωτημάτων πού τοῦ υπέβαλε μέ άπόφαση τής 7ης 'ουλίου 1981 τό γαλλικό Cour de cassation, άποφαίνεται:

- 1) Υπήκοος ένός τών Κρατῶν μελῶν τής Εὐρωπαϊκῆς Κοινότητας, εργαζόμενος μέχρι τήν άπόλυσή του στήν Γαλλία, ό όποϊος δέν είχε έγγραφεί έκεί ως αίτῶν εργασία καί κατοικοῦσε στό Βέλγιο όπου είχε ζητήσει τήν πρὸς τοῦτο έγγραφή του, δύναται νά άπαιτήσει μόνο τίς παροχές άνεργίας πού προβλέπονται άπό τήν βελγική νομοθεσία, άσχετῶς τοῦ άν έχει τήν ιδιότητα τοῦ μεθοριακοῦ εργαζομένου.
- 2) Οὐδέμία διάταξη κοινοτικοῦ δικαίου έπιτρέπει τήν έξομοίωση έγγραφῆς ένός διακινουμένου εργαζομένου ως αίτοῦντος εργασία στό Βέλγιο μέ έγγραφή υπό τήν ιδίαν ιδιότητα στήν Agence nationale pour l'emploi τής Γαλλίας.

Due

Χλωρός

Grévisse

'Εδημοσιεύθη σέ δημοσία συνεδρίαση στό Λουξεμβούργο στίς 27 Μαΐου 1982.

Ό γραμματεὺς

P. Heim

Ό πρόεδρος τοῦ δευτέρου τμήματος

O. Due